

Poem postum

Gabriel Stănciulescu

Poem postum, dedicat sacrificiilor făcute de înaintași, în Războiul de Independență...

Deja se împlinea un vis,
Țară a noastră, și-un drapel,
Când imperialii au pornit
Un nou război, un nou măcel.

Băi de sânge, revanșarde,
Decideau supremația,
Noi, încercam să apărăm
Glia demnă, România.

Grav, să nu depinzi de tine,
Să fii la mâna celor mari,
Să nu conteze morții tăi,
Ci negocierea-ntre samsari.

Un nemilos asalt final,
Chirurgie dură-n acte,
Și un tratat, dictat de terți,
La decizie n-am fost parte.

Zău îmi e milă de ai mei,
Și sufletu-i cernit de chin,
Știau toți că e al nostru,
Dar au luat și ei... puțin.

Împărțiți ca pe semințe,
Plângeau frunțile brăzdate,
Românii... luau aminte
Ție-o soră, mie-un frate.

Of ce-aș spune, dar mă abțin,
Împrăștiati printre potenți,
Achitam nota la străini...
Să fim din nou independenți.

Cum să împarți ce nu-i al tău,
Dai la schimb o... confirmare,
Și nu poți să-ți aperi dreptul
Că n-ai loc la masa mare.

Dar noi ne-am plâns morții, eroi,

N-aveau poftă de putere,
S-au jertfit pentru al lor crez...
Să plătești, când țara cere.

Ce s-adauge poetul?
Gând pios, la final de drum,
Recunoștere eternă
Și un poem numit postum.

Autor: Gabriel Stănciulescu